

Китобус, або Нові цятки для Суботика (скорочено)

Пауль Маар

Пауль Маар

Китобус, або Нові цятки для Суботика

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Пан Пляшкер працює в конторі. Чоловік він тихий, і життя в нього було дуже одноманітне, доки він не зустрів Суботика. Той пробув у нього тиждень і все перевернув шкереберть.

А почалася ця історія в неділю. Тієї неділі яскраво світило сонце. Понеділок, як і зазвичай, настав одразу після неділі. У вівторок до пана Пляшкера в гості прийшов пан Вівторакус із торбою раків. Середа, як і належить, припала на середину тижня, а в четвер була гроза й чотири рази прогуркотів грім. У п'ятницю пан Пляшкер, ідучи на роботу, знайшов п'ятака, що лежав орлом догори, й подумав: "Це добрий знак!" І справді, того дня пана Пляшкера відпустили з роботи. А потім настала субота, тоді і з'явився Суботик!

Він одразу назвав пана Пляшкера татком і залишився з ним. Суботик мав руде, аж червоне, їжакувате волосся, куценський хоботець із п'ятачком на кінці й сині цятки на обличчі. Завдяки тим цяткам пан Пляшкер міг здійснювати які завгодно бажання. Наприклад, схотілося йому одного разу машини для здійснення бажань! Із нею він зазнав чимало прикрих несподіванок і набрався великої мороки.

Та найдужче натерпівся від витівок капосної машини для здійснення бажань гладкий пан Амфібер. Навіть поліція, до якої він мало не щодня бігав скаржитися, нічим не могла йому зарадити.

Єдиний, хто знав про цю машину, крім пана Пляшкера та ще, звісно, Суботика, був пан Вівторакус, але він нікому не розказав, навіть пані Аннемарі Моркван, яка пекла для нього смачні пироги з яблуками.

Та врешті-решт машина для здійснення бажань поламалася так, що полагодити її було неможливо, і пан Пляшкер гадав, що вже ніколи не здійснити йому свого найпалкішого бажання: щоб Суботик залишився зі ним назавжди.

ПЕРШИЙ РОЗДІЛ

НЕВДАЛА ГРА

Опівночі пан Пляшкер і Суботик сиділи на даху будинку своєї домовласниці пані Моркван. Вони вибралися сюди по нові цятки для Суботика...

Перед цим, у п'ятницю, пан Пляшкер зужив єдину і останню чарівну синю цятку,

яку зберіг для нього Суботик, приховавши за своїм лівим вухом. Пан Пляшкер загадав, щоб Суботик назавжди залишився з ним. Та вже в суботу татко Суботика засумнівався: чи справді його бажання було найкращим із можливих? Адже коли вони вирішили зіграти в карти, Суботик влаштував у кімнаті розгардіяш, перекинувши стілець і стягнувши зі столу скатертину з усім, що на ній було. Він просто не вгавав, стрибав, танцював, співав, а потім почав їсти карти. Пан Пляшкер висловив бажання, щоб Суботик не їв карт. Суботик відповів, що тепер, на жаль, усі бажання марні. Пан Пляшкер вирішив піти геть. Суботик став благати взяти і його. Панові Пляшкеру стало його шкода. Він хотів, щоб було як раніше: досить було тільки сказати: "Я хочу..." – і Суботик одразу виконував його бажання. "Бо я ж раніше мав сині цятки, – сказав Суботик, – тож і мусив робити все, чого бажалося вам. А тепер я роблю тільки те, чого бажається мені". Пан Пляшкер зрозумів, що треба було забажати тоді, щоб у Суботика на обличчі знову була ціла сотня синіх цяточок. І тоді на одну з них він забажав би, щоб Суботик завжди був поруч, а на решту дев'яносто дев'ять – не давав би йому себе дратувати.

Пан Пляшкер уже цілком пробачив Суботикові, тож вони пішли на прогулянку. І хоча дорогою Суботик трохи підгриз чийсь садовий паркан, якомусь водієві висолопив язика, на ринковому майдані вскочив у воду фонтана, ще й посадив туди чиюсь таксу, щоб пограти з нею в тюленів, пан Пляшкер того дня більше не пожалкував, що невдало використав останню Суботикову синю цятку. Анітрохи не пошкодував він про це і в неділю, і в понеділок. Аж у середу пан Пляшкер знову згадав про сині цятки для здійснення бажань. А згадав тому, що закохався.

ДРУГИЙ РОЗДІЛ

ПАН ПЛЯШКЕР ЗАКОХАВСЯ

У середу пан Пляшкер повернувся з роботи додому ніби зовсім іншою людиною. Зазвичай після довгого робочого дня він дома відпочивав, читав газету, і коли Суботик озивався до нього, відповідав здебільшого дуже скупко. Уже аж згодом, після вечері він "відходив" від роботи по-справжньому і тоді сміявся з Суботикових витівок чи нових пісеньок.

Цієї ж середи пан Пляшкер прийшов з роботи співаючи. Радісно привітався з пані Моркван, що саме стояла на драбині й протирала вікно. Допомігав господині прибирати пан Вівторакус – йогоприятель. Пан Пляшкер розповів Суботику, що сьогодні вона не лише привіталася з ним, а всміхалася на протязі всієї поїздки у ліфті. Суботик дізнався, що поряд з кімнатою татка в конторі вже з тиждень працює одна жінка, і вона йому дуже подобається. У неї гарнуній носик, і Суботик став вимагати в татка, щоб похвалив і його носик. Та пан Пляшкер сказав, що в Суботика, власне, такий невеличкий хоботець. Суботик не хотів, щоб у Пляшкера була жінка, він ревнував, але тішився, що татко такий скромний, несміливий: принаймні вона про його закоханість ніколи не дізнається. І як же чудово, що в Суботика більше нема синіх цяток! А то Пляшкер забажав би, щоб і вона у нього закохалася, а тоді, чого доброго, вони б іще й одружились! Суботик не хотів, щоб сюди вселилася ця жінка. Хотів, щоб татко був

тільки його. Та поки що пан Пляшкер навіть не знав, як звуть цю жінку.

ТРЕТІЙ РОЗДІЛ

ЯКБИ Ж ТО СУБОТИК ЗНОВУ МАВ ЦЯТКИ!

Кілька наступних днів настроїв у пана Пляшкера був дуже мінливий. У четвер він прийшов додому співаючи, бо бачив ту жінку у ліфті, і вона йому навіть кивнула головою! Суботик вдома теж йому поклонився п'ять разів поспіль, але пан Пляшкер не виказав через це такого захвату, як через ту жінку. Тож Суботик цілий вечір був сердитий.

Зате в п'ятницю пан Пляшкер сумував, бо не побачив її на роботі. Дарма що пів дня їздив ліфтом угору та вниз. Пан Обердубер, його начальник, розлютився й сказав, що відрахує з платні гроші за прогаяний час. Пан Пляшкер геть занепав духом, і Суботик цілий вечір виробляв усякі кумедні витівки, розповідав веселі жарти й голосно виспівував, щоб втішити татка. Пані Моркван кілька разів стукала в двері кімнати пана Пляшкера й закликала втихомиритися. Вона гукнула, що якби пан Вівторакус не був приятелем пана Пляшкера, то воно вигнала б їх з Суботиком геть. Суботик вважав, що пані Моркван підлещується до пана Вівторакуса, а пан Пляшкер вважав, що жінка і його приятель подобаються одне одному.

Упродовж наступних тижнів настроїв пана Пляшкера не поліпшився. Урешті-решт Суботик не витримав. Він сказав, що цілими днями чекає його, а коли нарешті татко приходить, то сидить, як зануда. Пан Пляшкер мріяв про цятки, бо сам не міг наважитися обізватися до жінки. Коли б у Суботика були цятки, він зміг би навіть закохати жінку в себе.

Раптом пан Пляшкер придумав, що треба зробити: повторити усі події так, як тоді, коли з'явився Суботик. Бо в неділю яскраво світило сонце, понеділок настав одразу по неділі, у вівторок до нього навідався пан Вівторакус, середа припала на середину тижня, у четвер чотири рази прогуркотів грім... А коли Суботик повернувся, то знову мав на обличчі сині цяточки! Тепер пан Пляшкер хотів, щоб Суботик пішов у п'ятницю, а він мав подбати, щоб випав такий тиждень, коли в неділю яскраво світитиме сонце, і так далі. Суботик сказав, що так не вийде, бо перше ніж повернутися з цятками, треба піти, а він не може, бо ж татко забажав, щоб він залишався з ним завжди. Пан Пляшкер вирішив порадитися з паном Вівторакусом.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЧЕТВЕРТИЙ РОЗДІЛ

ЧАКЛУНСЬКЕ ЗАКЛЯТТЯ

Цього тижня пан Вівторакус чомусь не приходив, і пан Пляшкер дізнався у пані Моркван, що його приятель дуже заклопотаний. Завтра чи післязавтра його кицька має привести кошенятка, а наступного дня він іде до зубного, бо його хом'ячок Анді зламав зуб. Пан Пляшкер попросив пані Моркван передати Антонові, що він дуже хотів би з ним побалакати.

Пан Пляшкер повернувся до своєї кімнати, і дуже рано ліг спати. Тієї ночі Суботик зненацька прокинувся, сів у ліжку й прислухався. Щось було не так, як завжди: татка не було. Суботик знайшов його на кухні. Татко виглядав дуже сумним. Почувши шум, на спільну кухню прийшла і пані Моркван. Вона наказала вимкнути світло, як ітимуть спати, й не зчиняти галасу. Коли вона пішла, Суботик пожалів татка і розповів, що є один спосіб здобути цятки, хоч про це й не вільно розповідати. Це дуже–дуже важко, і потрібно не боятися висоти. Пан Пляшкер признався, що у нього паморочиться в голові навіть коли пройде кілька кроків понад краєм тротуару, але він готовий до всього. І тоді Суботик розповів, що є таке закляття: "Як п'ятниця вступається суботі, в ту опівнічну пору спати – годі! Бо саме настає цятковий час – на дах, мов на коня, мерщій вилазь! Як повний місяць в небо впливає, згадай: у світі чарівні слова є! Нехай тоді одне з них пролуна – його лише одна істота зна. Хоч то ім'я тії істоти, так, але його читати слід навспак!" Виходило, що у ніч п'ятниці, під час повного місяця, треба вилізти на дах та сказати слово "Суботик" справа наліво. Пан Пляшкер усе зрозумів, але не знав, навіщо ще й йому лізти на дах, адже це міг зробити і Суботик. Суботик пояснив, що цятки здобувають неодмінно удвох. Один – той, хто приймає їх на себе, і другий – той, хто загадує бажання. Інакше не можна. Наступного тижня саме мав бути повний місяць, але, на жаль, у вівторок чи в середу. Тоді пан Пляшкер у своєму кишеньковому календарі знайшов, що знову повний місяць буде 3 серпня, і ця ніч припадала на п'ятницю. Це було дуже добре. Пан Пляшкер тішився, що йому хоч раз поталанило, а Суботик додав, що татові поталанило ще й тоді, коли він прийшов і залишився з ним.

П'ЯТИЙ РОЗДІЛ

ПАН ВІВТОРАКУС ДАЄ ПОРАДИ

Уже наступного дня Суботик почав готувати татка до сходження на дах. Спочатку пан Пляшкер стояв на стільці і дивився вниз. Вправа номер два була вже тяжча: доводилося ступнути зі стільця на стіл і стояти на стільниці рівно, не хитаючись. Та він і двох хвилин не годе був простояти і починав страшенно хитатися. Тому наступного вечора Суботик вигадав третю вправу. Пан Пляшкер мав стояти на столі, дивитися вниз на підлогу й уявляти, ніби стоїть високо вгорі, на висоті щонайменше восьми метрів над вулицею, й дивиться на дахи автомобілів, припаркованих далеко внизу. А щоб панові Пляшкеру легше було все те уявити, Суботик прихопив з дитячого майданчика кілька іграшкових автомобілів і розставив рядочком на підлозі біля столу.

Пана Пляшкера на столі застав його друг пан Вівторакус, який прийшов у гості. Пляшкер збрехав, що виліз на стіл, щоб укрутити нову лампочку. Вівторакус розповів, що вони з пані Моркван перейшли на "ти" і називають одне одного Аннемарі і Антон. Чоловіки вирішили теж називати одне одного по імені, і пан Пляшкер сказав, що звати його Бруно Клаус Йозеф Пляшкер, але можна просто Бруно. Бруно признався Антону, що закохався. Друг не міг повірити, але й сам у такому ж віці досі парубкував. Та пан Пляшкер не мав що розповідати, бо навіть не знав імені тієї жінки. Вівторакус вирішив, що її увагу можна привернути звірятами, але Пляшкеру не сподобався цей варіант: що він робитиме зі звірятами у офісі? Тож він вирішив зачекати кілька тижнів до початку

серпня. Про свою велику таємницю з Суботиком Бруно не міг розповісти Вівторакусу, лише натякнув.

ШОСТИЙ РОЗДІЛ

ПАН ПЛЯШКЕР ТРЕНУЄТЬСЯ

Подальшими днями пан Пляшкер так старанно тренувався й досяг таких успіхів, що Суботик вирішив: наприкінці тижня час переходити до четвертої вправи. Та спочатку справа не посунулася далі добрих намірів. Бо хоч би що Суботик пропонував, пан Пляшкер знаходив причину, щоб відкрутитися. Коли малому зовсім урвався терпець, пан Пляшкер побачив круглу тумбу для оголошень і вирішив вилізти на неї. Суботик допоміг таткові вибратися на неї. Пляшкер ухопився руками за тумбу, підтягся вгору так, що верхня половина його тулуба опинилася на пласкому верху тумби, а нижня звисала з неї. Далі вилізти він не зміг, а Суботик не досягав, щоб підіпхнути його ноги. Довелося кликати на допомогу людей. Вони дивувалися і вважали чоловіка п'яним чи несповна розуму. Пана Пляшкер зняв поліцейський і сказав, що забирає у відділок. Суботик зрадів, ухопився за другу поліціянтову руку й з підскоком рушив поруч.

У відділку був ще один поліцейський. Він влаштував допит, а перший побіг шукати гладкого пана Амфібера, який бігав сюди кілька тижнів поспіль і торочив про двох типів, які щоразу невідомо де дівалися. Один із тих двох начебто був у водолазному костюмі. Тож тепер другий поліцейський намагався якнайдовше втримати Суботика і пана Пляшкера, поки напарник знайде Амфібера.

Поліцейський почав допит. Суботик так захопився, говорив такі різні нісенітниці і видумував такі різні злочини для себе і татка, що поліцейський, який всі ці зізнання друкував на машинці, не помітив, як з кабінету втік пан Пляшкер. Він швидко подався додому, а Суботик запхав кінець краватки поліцейського у машинку і виключив її з розетки. Поки поліцейський вовтузився, щоб звільнитися, Суботик теж втік і ще швидше за татка прибіг додому. Коли пан Амфібер з'явився у відділку, то не здивувався, що дивна парочка уже зникла. Тепер поліцейські побачили, на кого натрапили, а пан Амфібер, страшенно задоволений, вийшов із поліцейського відділку.

* * *

Кілька днів пан Пляшкер ходив містом, боячись, щоб його не зловили поліціанти. На щастя, він пробував видертися на тумбу для оголошень у районі, розташованому далеко від будинку пані Моркван. Відтоді він рішуче відмовився видиратись на будь-яку більш-менш високу споруду, хоч як наполягав на тому Суботик.

Лише ранками, дорогою на роботу, він інколи вилазив на низенький мур довкола садка поблизу контори. Саме за таких обставин він одного разу врешті-таки перекинувся кількома словами із жінкою з ліфта.

Він обережненько йшов уздовж муру, коли раптом жіночий голос поряд мовив: "Вправи на рівновагу, пане Пляшкере? Мабуть, приємно так побалансувати? Колись, у дитинстві, я й сама любила так ходити". Від переляку й радісного здивування пан Пляшкер, затинаячись, пробелькотів: "Ви... ви знаєте моє прізвище?" А вона сміючись

відповіла: "Бачите, якщо в когось таке незвичне прізвище, як у вас, то воно хутко стає відомим серед колег у конторі". Пан Пляшкер висловив жаль, що не знає її прізвища. "Якщо воно вас цікавить, то вже ж ви його знатимете", – знову всміхнулася вона, пішла швидше і за хвилину зникла в під'їзді. Тоді пан Пляшкер вирішив, що третього серпня підніметься на дах, хоч би навіть довелося поламати руки й ноги!

СЬОМІЙ РОЗДІЛ

П'ЯТНИЦЯ ПІЛ ПОВНИМ МІСЯЦЕМ

Аж ось настала п'ятниця 3 серпня. Пан Пляшкер із Суботиком, ще тільки-но завечоріло, прослизнули на горище й зачалися там. Вони сиділи на горищі й чекали. Коли дзигарі на якійсь вежі пробили за чверть дванадцяту, пан Пляшкер став на стару скриню, тихесенько відчинив слухове віконце й поліз крізь нього назовні. Суботик підпихав татка вгору. Пан Пляшкер навкарачки відповз на метр угору дахом. Тоді знову завмер, чекаючи, поки до нього дістався Суботик. За кілька хвилин, що здалися панові Пляшкеру довгими за всі довгі тижні чекання, обидва "альпіністи" досягли гребеня даху. На щастя, на даху був димар. Пан Пляшкер доплазував туди, охопив димаря обома руками, наче прикипів до нього, і аж тоді, нарешті, вперше зітхнув з деякою полегкістю.

Згодом пан Пляшкер сів-таки на гребінь даху, наче вершник на коня. І саме вчасно, бо якраз тоді почало бити дванадцяту. Суботик почав рахувати удари дзигарів, а пан Пляшкер так квапив його, що сам почав викрикувати: "Китобус!". "Що ви робите?! – вигукнув Суботик. – Так не можна!" Він розхвилювався не менше за пана Пляшкера. Дзигарі на вежі тим часом пробили дванадцятий удар. Північ минула. Цяток на Суботикові не було, але він розсміявся і сказав, що потрібне дзеркало. Розлючений Пляшкер сягнув рукою до кишені – і несподівано дістав звідти маленьке дзеркальце. Суботик сказав йому подивитися на себе. На обличчі пана Пляшкера було багато синіх цяток. Суботик сказав, що татко сам вигукнув "Китобус!" і отримав цятки. Пляшкер відразу загадав, щоб вони опинилися в кімнаті, але бажання не виконалося. Тоді Суботик пояснив, що загадувати має він. Суботик побажав опинитися з татком у кімнаті, і так і сталося. Там Суботик пояснив, що тепер бажання може загадувати тільки він, а не татко. Пояснюючи, Суботик відчув спрагу і сказав, що хоче пити. У ту ж мить прийшла пані Моркван і принесла свій снодійний чай із м'ятою. Коли вона вийшла, Суботик забажав, щоб це був суничний сік. Пан Пляшкер тільки скрикнув: "І-і-і!" – й добряче потер собі кінчик носа. Виявилося, що ніс засвербів, бо зникла цятка. Суботик розповів ще, що бажання без участі людини – найтяжче: якщо схочеться чогось напитися, і те щось принесе пані Моркван, то це – легеньке бажання, а ось якщо забажати, щоб із чаю став суничний сік, це доводиться виконувати самій цятці, і коли вона зникає, то свербить. Ну а О. Т. Б. (особливо тяжке бажання) жалить шкіру. Суботику не хотілося більше пояснювати, хотілося спати. Він висловив бажання, щоб татко спав, і той заснув. І проспав цілу ніч, глибоко, міцно, й бачив самі лишень приємні сни.

ВОСЬМИЙ РОЗДІЛ

ЧОГО ТАК БАЖАЄ СУБОТИК

У суботу вранці пан Пляшкер прокинувся від легенького лоскоту на кінчику носа, бо Суботик уже встиг загадати бажання – мати гарний настрій. Пан Пляшкер попросив Суботика не спішити з бажаннями, бо не знати, скільки тих цяток є. Щоб їх порахувати потрібне було дзеркало. Суботик загадав бажання, та дзеркало чомусь опинилося за шафою. За допомогою ще одного бажання дзеркало опинилося на стіні між книжковою полицею та кріслом. Пан Пляшкер нарахував щонайменше двадцять цяток. Він боявся, щоб на роботі не подумали, що він хворий.

Потім Суботик пояснив татові: коли забажати, щоб жінка з ліфта закохалася й побралася з ним, насправді все буде не по-справжньому, адже змусить її зробити це все просто синя цятка. Чи не краще було б, якби татко подобався їй в тому випадку, коли ніхто їй цього не велить. Пляшкер задумався і сказав, що виходить, усе було марно.

Суботик хотів уже снідати, тому забажав безліч різної їжі. Вона опинилася на ковдрі, і пан Пляшкер почав сваритися. Тоді Суботик забажав, щоб їжа літала в повітрі. Крім цього, йому ще й хотілося гамбургів, і він забажав, щоб тато Пляшкер роздобув йому кілька гамбургерів! Він так реготав з цього свого бажання, що мало не подавився шматком пирога. Пляшкер мусив піти до вокзалу по гамбургери, хоч розумів, що це безглузде бажання. На вокзалі він зустрів туристів із Гамбурга – жінку й двоє чоловіків. Їхні прізвище було Гамбургер, і пан Пляшкер повів їх до свого помешкання, обіцяючи показати дивинки свого міста.

...Минуло чимало часу, перш ніж пан Пляшкер вернувся додому. Там він одразу помітив, що Суботик уже дуже нетерпляче на нього чекає. Суботик із надутим, як бубон, животом плавав десь так за метр над ліжком, як надувна кулька. Він з'їв усю їжу й сам з усіма наїдками в животику зринув у повітря. Пляшкер запросив у кімнату Гамбургерів, які були дуже здивовані, побачивши дивовижне створіння. Сердитий Суботик загадав, щоб вони зникли з кімнати.

Пан Пляшкер мав чудовий настрій: адже йому пощастило перехитрити Суботика. Чоловік збирався поснідати на кухні. Суботика теж хотів піти, та не міг навіть зрушити з місця, так наївся. Тоді Суботик сказав, що відтепер взагалі нічого не бажатиме.

ДЕВ'ЯТИЙ РОЗДІЛ

ПАН ПЛЯШКЕР ІДЕ КУПАТИСЯ

У неділю пан Пляшкер мав чудовий настрій. Суботик мріяв піти цього дня в купальню, та спершу вони з татком пішли снідати. Суботик знову почав загадувати бажання і цього разу побажав 25 ковбасок. А що на столі забракло місця для стількох ковбасок, то Суботик загадав, щоб стіл став утричі більший. Увесь стіл роздався вздовж, ушир і в височінь. Пан Пляшкер із Суботиком мусили вилізти на стола, щоб поїсти. Пані Моркван, зайшовши в кухню, опинилася під велетенським столом. Вона не

розуміла, хто це таке зробив. Суботик запросив її до ковбасок, та тут до неї зайшов пан Вівторакус.

Тим часом Суботик загадав, щоб вони з татком опинилися у купальні. Довкола плавали дітлахи в трусиках, бризкалися одне на одного, вигукували щось, кричали, верещали й реготалися. Татко з Суботиком стояли у великому купальному басейні для тих, хто не вміє плавати. Суботик начебто нітрішечки не здивувався, одразу почав брѳохатися у воді, метляти ластами й вигукувати: "Ой, як тут добре, саме для мого костюма!" Не те діялося з паном Пляшкером. Він стояв у своїх брунатних черевиках і недільних штанях мало не до пояса у воді.

Діти вгледіли Суботика, оточили його й поприкипали поглядами до його водолазного костюма. Суботик похвалився, що він пірнальник-надводник. Він повів дітей до вежі для стрибків униз із метрової та триметрової висоти, ліг животом донизу на місток для стрибків з метрової висоти й замахав ластами й руками – так, ніби поплав. Доглядач басейну почав насміхатися з нього, та Суботик влаштував йому покарання: загадав, щоб той упав у воду. Доглядач зашпортнувся об власні ноги і полетів у воду. Діти оточили Суботика, сміючись і поплескуючи по плечах.

Потім Суботик загадав, щоб татко стрибнув з триметрової висоти. Та перед цим забажав для нього купальні труси. Пан Пляшкер мусив по-чемпіонськи гарно стрибнути, хоч відчував огидний страх, і водночас він розумів, що ніяка сила не врятує його від цього стрибка. Добре, що Суботик забажав для нього елегантний стрибок.

Неділя у пана Пляшкера і Суботика була чудовою. Ще в купальні чоловік попросив Суботика зробити щось зі здоровенним столом на кухні пані Моркван. Суботик не знав, що в цей час пані Моркван і пан Вівторакус сиділи на столі, наминаючи ковбаски. Саме коли пан Вівторакус хотів поділити між собою й пані Моркван останню ковбаску, стіл миттю "збігся" до своїх первісних розмірів. Пан Вівторакус і пані Моркван покотилися додолу.

ДЕСЯТИЙ РОЗДІЛ

ЖІНКА З ЛІФТА

У понеділок пан Пляшкер спішив на роботу, бо хотів побачити жінку. Перед цим Суботик загадав, щоб цятки опинилися на животі, а не на обличчі татка. Також Суботик побажав собі холодильник зі смакотою у кімнаті.

На сьогоднішній ранок пан Пляшкер мав великі сподівання. Він твердо вирішив зібрати докупити всю свою відвагу і врешті-решт заговорити-таки з жінкою з ліфта.

Він побачив її біля дверей контори. Жінка першою заговорила. Панові Пляшкеру від радісного страху майже завмерло серце. То була вона! І ось він розмовляв із нею. Не вигадана, а справжня, зовсім нормальна розмова! Він признався, що ходить в контору з радістю, бо тут зустрічає її. У ліфті вони проїхали і проговорили усі 5 поверхів, забувши натиснути кнопку. Жінка сказала, що була у басейні і бачила чудовий стрибок пана Пляшкера. Пан Пляшкер помітив, що у неї нова зачіска, і жінка розповіла, що її підстригла подруга. Чоловік сказав, що зачіска трішки скидається на Суботикову. Він розповів трохи про малого, а докладніше розповісти пообіцяв на обідній перерві. Жінка

сказала, що її прізвище Травен, майже як місяць травень.

На обіді пан Пляшкер розповів їй усе про Суботика. Як той пристав до нього і як став назвати татком. Розповів про цятки Суботика. Однак пан Пляшкер не розповів пані Травен, що й у нього самого тепер живіт у синіх цятках. Для нього це було б занадто прикро.

Того дня пан Пляшкер весь день мав чудовий настрій. Прибігши додому, він хотів розповісти усе Суботику, але раптом помітив, що через усю кімнату звідусіль згори донизу було натягнуто шнури. Суботик оголосив гру "Вудочки". Потрібно було тягнути за "вудочку" і отримувати приз. Першими призами пана Пляшкера стали стара консервна бляшанка і шкарпетка. Третій приз був несподіваний: газета, у якій йшлося про нього. На третій сторінці він прочитав: "Таємниче зникнення. Троє туристів-гамбуржців у суботу не повернулися з огляду нашого міста. Прочекавши марно кілька годин, їхні супутники вирішили звернутися по допомогу до міської влади. Поліція постала перед загадкою. По трьох зниклих до сьогодні немає жодних слідів. Востаннє трьох гамбуржців свідки бачили в товаристві чоловіка років тридцяти п'яти, зовнішність якого описують так: худорлявий, темноволосий, в окулярах, без особливих прикмет. Поліція розшукує цього чоловіка у зв'язку з іншим правопорушенням. Перебуває здебільшого в супроводі рудочубої дитини, вбраної у водолазний костюм. Свідчення стосовно справи надавайте будь-якому поліційному відділку".

Пан Пляшкер налякався, він не хотів потрапити у руки поліції, особливо тепер, коли познайомився з пані Травен. Суботик висловив надію, що жінка тепер хоча б навідуватиме його у в'язниці.

ОДИНАДЦЯТИЙ РОЗДІЛ ПРОГУЛЯНКА ВТРЬОХ

Уночі пан Пляшкер довго не спав, неспокійно перевертався в ліжку з боку на бік. Зранку він попросив Суботика нікуди не виходити, бо водолазний костюм таки справді дуже впадає в око. Тоді Суботик загадав собі шаровари з намальованими ковбасками, зелену сорочку в сині цяточки і супермодні черевики з розширеними носками.

Пан Пляшкер дорогою на роботу побачив в одному кіоску газету з заголовком: "Зниклі гамбуржці знайшлися цілі й неушкоджені". Він купив газету і прочитав, що троє туристів аж у понеділок дізналися з газети, як їх гарячково розшукують. А вони в якийсь незбагненний спосіб ще в суботу повернулися до Гамбурга. Таким чином дивовижна пригода була щасливо вичерпана. Пан Пляшкер підскаочив щосили з радощів.

Він біг усю дорогу, часом підскакував на одній нозі, як мала дитина, потім навіть виліз на низенький садовий мур, пішов уздовж нього, широко розкинувши руки, силкуючись тримати рівновагу й просто нетямлячись від несподіваного великого полегшення. У такому стані його побачила пані Травен. Чоловік зізнався їй, що такий щасливий, що залюбки просачкував би цілий сьогоднішній день. Жінка вирішила прогуляти робочий день разом з ним. Та спершу вони пішли до нього додому. Суботик познайомився з жінкою, а потім татко попросив його забажати, щоб сьогодні в пані

Травен і в нього був вихідний. "Тільки якщо ми потім підемо на прогулянку. Всі троє!", – сказав Суботик.

Задзвонив пан Обердубер і повідомив, що у будівлі контори, на жаль, сталася аварія водогону. Увесь другий поверх залило, і тепер треба відпомпувати воду. Сьогодні й завтра контора не працюватиме.

Весь дообідній час і навіть половину пообіддя вони втрюх гуляли й розмовляли. Чи, краще сказати, пані Травен розмовляла з паном Пляшкером, а Суботик тим часом полохав голубів, досліджував контейнери зі сміттям, бігав наввипередки з велосипедистами або лякав перехожих, нечутно підкрадаючись до них іззаду і зненацька сигналячи, мов тобі автомобіль.

Аж ось усі троє зголодніли й зайшли до кавярні-морозивної в міському парку. Суботик вирішив замовити шість відеречок вершкового морозива. "А це трішки не забагато? Адже твій пан Пляшкер не мільйонер", – сказала пані Травен. Тоді Суботик забажав безкоштовного морозива. Тієї миті до їхнього столика швидко рушили офіціант разом із директором кав'ярні. Вони сказали, що сьогодні 75-річний ювілей закладу, тому кожен 75-ий відвідувач одержує право безкоштовного вибору страв і напоїв. Суботик почав замовляти безліч різних видів морозива.

Згодом, коли всі принесені відеречка стояли порожні на заляпаному вершками столі, пані Травен сказала Суботикові: "Я просто не можу повірити, що все це сталося випадково. Спочатку вільний день, а тепер морозиво. За всім цим неодмінно щось криється!" Вона почала розпитувати Суботика: "Розкажи-но мені хоч трішки про себе. Я не знаю навіть, хлопчик ти чи дівчинка". Суботик скривився: "Я ж не дитина, ти мала б уже давно це помітити. Я – Суботик!" Коли ж він сказав, що йому лише три місяці, бо у травні прийшов до тата Пляшкера, а тепер у нас серпень, пані Травен дуже дивувалася.

Потім наодинці Суботик спитав жінку, чи любить вона пана Пляшкера. Вона сказала, що чоловік їй подобається, навіть подобається, що він такий неспішливий. Жінка розповіла, що не терпить нахабних типів, які страшенно чваняться своїми м'язами. Раптом Суботик помчав до пана Пляшкера і сказав: "Я хочу, щоб ви страшенно пишалися своїми м'язами!" Пляшкер відразу став показувати пані Травен, як вміє незрівнянно ворухити вухами. Це видалося їй дуже кумедним. Пані Травен теж уміла дещо – закручувати язика дудочкою. Біля пана Пляшкера з Суботиком і пані Травен зупинилися люди і показували свої дивні уміння.

Перед будинком пані Моркван усі троє ще трохи постояли, розмовляючи. Щоправда, Суботик мало говорив. Пляшкер знову запрошував жінку на прогулянку. Пані Травен залюбки погодилася.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Увечері в середу Суботикові довелося довго чекати пана Пляшкера додому. Щоб не нудитися, він вирішив прикрасити мальованими ковбасками біле простирadlo на татовому ліжку, взяв червоного фломастера й заходився малювати. Татко з'явився у чудовому настрої. Він розповідав про Маргариту Травен – найчудовішу, найдостойнішу і найвеселішу жінку з усіх жінок, яких він будь-коли знав. "Це правда, – сказав Суботик. – Бо вона – єдина жінка, яку ви будь-коли знали". Пляшкер попросив не ревнувати, бо Суботик ніколи не буде для нього зайвим.

На жаль, він аж надто швидко забув свою обіцянку. Упродовж трьох останніх тижнів пан Пляшкер дуже рідко з'являвся на очі Суботикові, бо здебільшого проводив свій час із Маргаритою. Суботик навіть трохи здружився з паном Вівторакусом та його тваринами.

Якось Вівторакус повідомив Пляшкера, що одружується з пані Моркван, переїжджає сюди, тож друг мусить шукати інше житло, бо у його кімнаті житимуть домашні улюбленці. Їх у Вівторакуса було багато. Пан Пляшкер відповів, що ще раніше думав переселятись і шукати житло для себе і Маргарити. "А Суботик?" – запитав пан Вівторакус. Пляшкевич відповів, що Суботик теж житиме з ними.

У суботу, саме як пан Пляшкер зібрався заявити Суботикові, що хоче з ним порозмовляти про щось важливе, той сказав, що спершу хоче дещо перевірити. Спершу він спитав, скільки лишилося цятток. Їх було 5. Тоді Суботик сказав: "Я бажаю – щоб ви більше жодного разу не зустрічалися з Маргаритою Травен!" Потім вони почали грати у карти, однак панові Пляшкеру було вочевидь не до карт. Він раз у раз помилявся, мусив забирати карти, скидав окуляри й ретельно протирав, підводився, ходив туди-сюди по кімнаті, розмірковуючи цілі хвилини, і зрештою заходився жувати чирвову даму. В коридорі задзвонив телефон. Це дзвонила до Пляшкера Маргарита. Вона попросила прийти просто зараз. Пан Пляшкер поволі рушив коридором, так незграбно пересуваючи ноги, наче хтось поприв'язував йому до них каміння. Він ледве проволікся в надвірні двері, важко поплентався тротуаром і врешті зник за рогом вулиці. Піт струмував його обличчям, йому було погано. Тремтячими руками він розстебнув комір сорочки, бо ледве дихав.

Що ближче ставало до умовленого з Маргаритою місця, то тяжче було панові Пляшкеру боротися проти Суботикового бажання. А вдома, в кімнаті пана Пляшкера, чекав Суботик і дедалі більше непокоївся. За якийсь час він постукав у двері вітальні пані Моркван і покликав Вівторакуса, який там був. Суботик признався, що загадав дуже дурне бажання, яке зараз змагає татка Пляшкера...

Саме коли пан Вівторакус із Суботиком вийшли надвір, перед будинком пані Моркван зупинилося таксі. З нього вискочила пані Травен і кинулася до пана Вівторакуса. Жінка сказала, що Бруно майже непритомний. Пан Вівторакус дбайливо взяв приятеля під пахву з правого боку, а пані Травен з лівого, і вони, підпихаючи, підіймаючи, тягнучи, доправили пана Пляшкера в його кімнату й поклали в ліжку.

Тільки-но татка вклали, Суботик нахилився над ним і прошепотів на вухо: "Я хочу, щоб вам знову стало дуже-дуже добре!" Пан Пляшкер миттю підхопився, разів кілька

присів, потягся й познайомив свою подругу з паном Вівторакусом.

Пані Травен щось запідозрила і запитала Суботика, що відбувається. Пан Пляшкер запитав його, як він міг загадати таке підле бажання! Суботик сказав, що це було вкрай потрібне випробування, але татко цей тест витримав. "Ви, тату, хотіли з нею зустрітись, і це ваше прагнення було таке велике, що поборолو навіть цяткове бажання. Цим усе сказано", – промовив Суботик. Потім він сказав, що мусить покинути їх. Пані Травен просила не йти, але Суботик пообіцяв, що колись ще прийде, наприклад, коли в них народиться дитини. "Ти ж не можеш піти! – переможно заявив Бруно. – Адже я забажав, щоб ти лишився зі мною назавжди!". "Ні, можу. Послухайте. Я хочу, щоб це ваше бажання втратило силу", – сказав Суботик. Він мав в запасі ще двоє бажань. Першим було, щоб поліціянти з відділку забули татка, а друге – Краплі Повернення. Суботик простягнув панові Пляшкеру маленьку зелену з синіми цяточками пляшечку і сказав, що коли буде їм потрібен, треба вжити звідси сім крапель протягом тижня – по краплі щодня.

Суботик міцно пригорнув до себе пана Пляшкера, потім пані Травен, потиснув руку пану Вівторакусові й сказав: "Вітайте Аннемарі. Вона журитиметься за мною найменше". Після цього він зник.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу